

SÓC GRASSA, HO SÉ, I QUÈ? Em dic Núria, no TOLL. No sabeu el meu nom? Sí, sí que el sabeu. I no, no sóc tonta, ni orelluda, ni lapa. Us molesten les meves ulleres? Clar que sóc negra, allà moltes ho som. Imbècil? Imbècil tu! Amorfa? Idiota? Mala puta? És igual ja t'ho faràs! (Insults)

Ningú per fer el treball? Puc jugar? Per què no? Què els passa als meus pits? Sí que corro. Algú per canviar cromos? Uff ja només quedo jo per escollir. El Joan

m'ha dit que no parli amb tu. Però si seiem juntes? Bé, és igual vaig a llegir un llibre. (Aïllament)

No em tiris més papers! Deixa'm en pau! Para o li dic al profe! On és la meva caçadora? No riguis! I vosaltres per què no m'ho dieu? M'has trencat el mòbil. No em toquis. És el meu esmorzar! Dóna'm els cinc euros! Si em tornes a pessigar el cul... Deixa'm... M'has fet mal... (Agressions)

Núria has baixat les notes! Última-

ment ho perds tot a cole! En què gastes els diners? Deu n'hi do el blau, quina entrebancada oi? No tens res a explicar? T'has tornat molt callada. Com que no vols anar a cole? Plores? (Indicis)

Hem de parlar amb el director. L'escola farà tot el possible. Ens queda el servei d'educació de l'ajuntament. S'han posat en contacte amb la subdirecció general de la inspecció educativa de la Generalitat. (Recursos)

La Núria canvia de cole, mentre l'agressor podrà anar a la cacera d'una nova víctima allà mateix. (Solució)

I a mi, em preocupa molt tot plegat. Una víctima que no pot amb l'agressor.

Un perseguidor que troba aixopluc en la feblesa de la majoria. Una escola sense autoritat ni eines àgils per donar solució a l'assetjament. Un sistema educatiu que desplaça a qui és perseguit, mentre es mostra feble davant qui persegueix. Pares superats per fills problemàtics que s'allunyen de la solució i solucions que superen als altres pares. Una societat que assisteix atònita a casos de *bulling* tot pensant que el problema no els afecti personalment. Un nou exemple de com el fort sempre s'acaba imposant al més dèbil. La història és pura ficció, però la realitat ha passat prop de casa.

Un nou exemple de com el fort sempre s'acaba imposant al més dèbil.

La pregunta

¿Cree que Aznar volverá a la política activa?

RUBÉN JIMÉNEZ 35 años, Granollers

"A estas alturas, no lo creo".

ANTONIO CUEVAS 64 años, Granollers

"No, si ha reaparecido ha sido más bien para meter miedo".

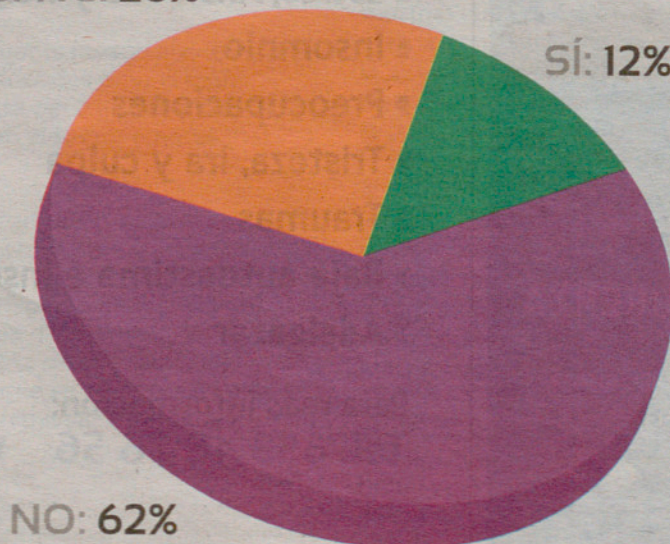

JUAN JOSÉ MORENO 73 años, Sant A. Vilamaj.

"No va a volver. Lo único que hace es ayudar a Rajoy".

NS/NC: 26%

SÍ: 12%

Encuesta: Oriol Serra
Fotos: Xavier Solanas

Encuesta realizada a 100 personas escogidas al azar en las calles de Granollers el pasado martes, 28 de mayo de 2013.

La hipoteca o la vida

Un home de 56 anys va ser trobat penjat de matinada a les reixes d'un portal, molt a prop de l'habitatge del qual havia estat desnonat deu dies abans. L'home era a l'atur i no podia pagar les quotes de la hipoteca". Llegeixo la notícia en un raconet del diari com un fet poc rellevant que no mereix grans titulars; per desgràcia a casa nostra aquests tipus de notícies es donen amb massa freqüència. Les problemàtiques econòmiques generades per aquesta crisi que no s'acaba mai, col·loca a moltes persones entre l'espasa i la paret i per alguns, aquesta paret és la pròpia vida.

M'imagino aquest bon home aquells anys no llunyans que els corrents del consumisme empenyien; aquells anys que el President de l'Estat es vanagloriava dient sovint: "Espanya va bé". Eren anys que els bancs i caixes ens engrescaven a hipotecar-nos per a comprar un piset i sovint acceptàvem totes les seves condicions sense ser-ne plenament conscients. Ens varen inculcar que el progrés i benestar consistia a comprar, comprar i comprar i, desgraciadament aquest joc va ser seguit per una àmplia majoria.

L'ànsia per gaudir de la propietat d'un habitatge convertia en il·lusió tots els esforços que això representava. Semblava que tot estava garantit; la feina no podia fallar de cap manera i per tant el pagament de les quotes de la hipoteca, per elevades que fossin, tampoc. Sí. "Espanya anava bé", sobretot per a l'Administració, que veia omplir les seves arques pels impostos que aquest enrenou generava, i per les entitats financeres i especuladors, que ampliaven constantment els beneficis; però la satisfacció va durar poc, de sobte tot es va capgirar i la feina se'n va anar en norris, i aquest bon home no va poder fer front als compromisos adquirits i es va convertir automàticament en víctima de tot el sistema: Primer, va ser víctima de les maniobres especulatives que el van portar a comprar un habitatge, un bé de primera necessitat, a un preu molt per sobre de les seves possibilitats. Després, quan l'home ja es trobava amb l'aigua fins al coll, va topar amb la intransigència de la seva entitat bancària amb tota la metralla dels compromisos suposadament adquirits; i finalment va ser víctima de la seva impotència davant d'un sistema judicial que, sense gaires miraments, el va declarar culpable: va perdre el seu habitatge i les il·lusions que representava; i per si fos poc, el van condemnar a viure sense feina i esclau del seu banc. L'honor d'una persona està molt per damunt de les lleis i les condemnes d'un jutge; aquest home va preferir renunciar a la seva vida que viure-la injustament. El desgavell que estem vivint és conseqüència directa d'una societat que un dia va perdre el nord dels valors més elementals i que per desgràcia encara no ha fet l'esforç de recuperar-los. Espavila't.

Joan Vila Pont

Joan Vila Pont
President Fundació Espavila
www.espavila.cat